

דאתערותא דנוקבא לגבי דכורא כד אנון בתיאובתא חדא. וקדין אתערת לגבי דכורא בתיאובתא דילה, להאי רוח כגוונא דנוקבא לגבי דלתא אשדאית זרעא בתיאובתא לגבי דכורא. וסתרא דא (כד אשדאית שפע בתיאובתא לגבי נוקבא והכא רוא) קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

והאי רוי"ח (ונפ"ש ונשמ"ה ונשמ"ה) נפקא מהאי עלמא ואתפרשת מנפש (אתפרשו י"ה אסתלק לנתא דעדן בשמיא עלאה ומתלבש בדיוקנא עלאה מרקמא ככל גוויני) עאל לגנתא דעדן דבהאי עלמא (תהאח), ואתלבש תמן גו אורא דגנתא כמה דמתלבשי מלאכי עלאי כד נחתין להאי עלמא. בגין דאנון מההוא רוח הוה דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'.

אוף הכי רוחא מתלבש בגן עדן דארעא בדיוקנא דהאי עלמא ותמן אתעדנת בכל עדונין, בגן עדן דא אית ציורין ודיוקנין דהאי עלמא. ואית ציורין ודיוקנין דעלמא עלאה, ותמן כל אנון צדיקניא אזלין ומתעדנין תמן, ובריש ירחי ושפתי אנון בעאן לסלקא לעילא. (דיוקנא דא מרו"ח וא"ש דבהאי עלמא ודיוקנא דא אתעדנו בכל עדונין ובכל זמנ" ורח" ושפתי" אסתלקו רוי"ח ונפ"ש ומתפשטי מהאי גופא ומתלבשי בדיוקנא עלאה כגון עדן דלעילא מרקמא ככל גוויני. באן אתר הוא י"ה בלבושא דיליה ואודונו כהרא יהו"ה ואנון נהנין מאור השכינה)

ובמציעות גנתא אית עמודא חדא מרקמא בכל גוויני. וההוא רוח כד בעא לסלקא, אתפשט תמן מההוא לבושא (ונפשא אשתארת תמן בגופא) ועאל גו ההוא עמודא (וסלקת) וסליק לעילא גו ההוא אתר דנפקת מגיה, פדכתיב והרוח תשוב וגו'.

ונטיל לה מיכאל כהנא רבא ומקריב לה קרבן בוסמין קמי קדשא בריף הוא, (ואתת) ויתבא תמן ומתעדנא כההוא צרורא דחיי (ישעיה סד) דעין לא ראתה אלהים זולתך

(והנפש נשארת שם בגוף) ונכנסת לתוף אותו העמוד [ועולה] ועולה למעלה לתוף אותו המקום שיצאה ממנו, כפתיב והרוח תשוב וגו'.

בתשווקא אחת. ואז מתעוררת לזכר בתשווקתה לרוח הזו כמו שהנבקה כלפי מטה שופכת זרע בתשווקא אל הזכר. והסתר הזה [כשנשפך שפע בתשווקא לנבקה, וכאן סוד] (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

והרו"ח הזו [ונפ"ש ונשמ"ה ונשמ"ה] נשמה כאשר, כשיצאת מן העולם הזה ונפרדת מן הנפש [נפרדים י"ה מסתלק לנו עדן בשמים העליונים, ומתלבש בדמות עליונה מרקמת מכל הגונים] נכנס לגן העדן שבעולם הזה [הסתרות], ומתלבש שם בתוף האויר של הגן כמו שמתלבשים המלאכים העליונים פשיורדים לעולם הזה, משום שהם מאותה הרוח היו, שפתיב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וגו'.

אף כף הרוח מתלבשת בגן העדן של הארץ בדמות העולם הזה, ושם מתעדנת בכל העדונים. בגן העדן הזה יש ציורים ודמיות של העולם הזה, ויש ציורים ודמיות של העולם העליון, ושם כל אותם הצדיקים הולכים ומתעדנים שם. ובראשי חדשים ושבתות הם רוצים לעלות למעלה [הדמות הוה מרו"ח וא"ש של העולם הזה, ובדמות הוה מתעדנים בכל העדונים, ובכל המועדי"ם והחדשי"ם והשבתות"ם מסתלקים הרו"ח והנפ"ש ומתפשטים מהגוף הזה ומתלבשים בדמות עליונה כגון העדן שלמעלה מרקם ככל הגונים. באזוז מקום הוא י"ה? בלבשו, ומודונים יחר יהו"ה, הם נהנים מאור השכינה].

ובאמצע הגן יש עמוד אחד מרקם בכל הגונים, וכשאותה הרוח פאשר רוצה לעלות, מתפשטת שם מהלבוש ההוא

למעלה לעולה למעלה לתוף אותו המקום שיצאה ממנו, כפתיב והרוח תשוב וגו'.

ונטיל אותה מיכאל הפהן הגדול, ומקריב אותה קרבן בשמים לפני הקדוש ברוף הוא, [ובאה] ויושבת שם, ומתעדנת באותו צרור החיים, (ישעיה סד) שיעין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. אחר